

Камо даље, рођаче?

Пише: Ана Радмиловић
среда, 20 октобар 2010 14:07

„...прољеће стоји иза барикада с подигнутом руком, зар сумњаш у своју дјецу, мислиш да не памте... мислиш да не памте?“

Бранимир Џони Штулић

Зашто уместо наслова цитирам стих Џонија Штулића, чије песме вероватно не слушају ова „дјеца“ о којима многи, већ данима, покушавају да пишу, осуде их или схвате (срећом, све мање осуде а све више схвате)? Цитирам, зато што су вероватно слушали многи међу онима који су данас власт, несрећнија од власти Слобе Милошевића који је био председник у рату; слушали су урбани типови револуционарних идеја, паметни и образовани за које нико не би могао да помисли да ће се претворити у „ово“. Немам бољу реч – то је „ово“. Ово што гледамо како муца са ТВ екрана и ни само више не верује да зна шта говори. „Ово“ које виче „хулигани“ и упире прстом у децу која су смела да изађу на улицу и кажу да „Овоме“ не верују ниједну реч. А и како би. „Ово“ је похапсило на стотине људи и онда саопштило да је то тек почетак обрачуна. Са ким се то „Ово“ обрачунава? Са организованим криминалом? Не, јер онај Младен Обрадовић и његова жена, трудна и премлада за полицијско шиканирање, нису организатори криминала у Србији. Нису чак ни организатори нереди на улицама током оне несрећне параде поноса бесловесних људи, (који нису схватили да се иза тог њиховог смешног и жалосног славља дешавало нешто много веће, страшније и злослутније). Да ли се „ово“ у шта се претворила београдска екипа која је добила моћ и изгубила памет, обрачунава са оним бесним навијачима које је једном не тако давно потценила, купила, затим их пустила да накупе довољно кривичних пријава како би их сутра тако уцењене слала у поход, сваки пут када је био потребан повод за неки други обрачун?

И са ким се то обрачунава министар Дачић који је, похваљен, послао ону силну полицију на улице да изигравају глинене голубове, е да би се сада бесни и изиграни светили оним несрећницима који седе по затворима? Које он то криминалце јури у овој Србији? Малолетнике? Млађе пунолетнике? Ко то дестабилизује Србију која је, ево само што није, постала лидер не само региона него и Европе? Деца? Пар патриотских организација са мало пара и не тако добром логистиком као што се жели да представи? Које то странке стоје иза њих? Ко се то понудио да уместо њих седне у ћелију и буде испитиван као последњи криминалац?

Камо даље, рођаче?

Пише: Ана Радмиловић
среда, 20 октобар 2010 14:07

Док свакодневно слушамо о некаквим инспираторима (то смо ваљда сви ми који смо написали који ред о овим несрећним догађајима а да нисмо учеснике протеста назвали хулиганима), па гледамо по ко зна који пут, изнова, емисије о томе како Коштуница не ваља ништа а остали ДОС-овци су супер, док слушамо небулозе о томе како су младићи из „Наших“ и „1389“ клерофашисти (ја заиста не могу да разумем како онога ко је то смислио и онога ко је то дозволио није срамота сваки пут када чује ту недотупавност); док Србија слуша о томе како су нека деца разбојници и док полако из тишине почиње један тихи па све гласнији жамор, дешава се нешто што је вероватно мало ко очекивао. Неће то помирити две Србије врло темељно завађене, али обе ће се, свака на своју страну, гледати да одаљи од некад давно популарне београдске екипе која је (поновићу) добила власт и изгубила памет. Тако се, са једне стране у емисији „Пешчаник“ могло чути ругање идеји о Младену Обрадовићу као потенцијалном Бин Ладену српског тероризма. Са неке друге стране, не без разлога, ови се догађаји пореде са „сабљом“ о којој нас нису информисали. Нико се, да поентирам, не слаже са пребијањима оних људи по затворима. Нико, осим оних који седе на власти и у паници вичу „али то су хулигани, разбојници, због њих нас неће примити у Европу“. Можда их нико није обавестио, али све сиромашнију Србију која се с носталгијом сећа деведесетих, Европа врло мало занима. Занима је стандард који рапидно из недеље у недељу пада и онај ко мисли да догађаји око несрећне параде немају социјални предзнак, вероватно о Србији зна само оно што може да чује на вестима. А вести су као из оног старог руског вица о (рецимо) Иљи Иљичу који је пожелео да, када се на руској телевизији појавио Други програм, промени канал, на шта му се обратио спикер са екрана и питао га „Шта је било Иља Иљичу? Не допада ти се први програм?“